

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. София, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **КОЯ Н. КРЪСТЕВА**
като разглежда докладваното от **ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20231110138775 по описа за 2023 година

Предявени са от ищеца „**Топлофикация София**” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, обективно кумулативно съединени положителни установителни искове по реда на **чл. 422 ГПК** с правно **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД** срещу ответника **Б. С. Б.**, ЕГН *****, с адрес: ****, за установяване на вземане по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за сумата **1873,64 лв.** дължима главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.5.2019 г. до 30.04.2022 г. за имот с адрес: ****, аб. № 245529, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 09.05.2023 г. до окончателното й погасяване, **252,85 лв.** обезщетение за забава върху дължимата главница за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 20.04.2023 г., **44,64 лв.** неплатена цена на услуга дялово разпределение за периода от 01.04.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 09.05.2023 г. до окончателното й погасяване, и **9,00 лв.** обезщетение за забава върху дължимата главница за дялово разпределение за периода от 15.06.2020 г. до 20.04.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 23.05.2023 г. по ч.гр.д.№ 24422/2023 г. по описа на СРС, 157 с-в.

Ищецът „Топлофикация - София” ЕАД извежда съдебно предявените права при твърдения, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок след датата на публикуване на месечните сметки. Сочи, че до процесния имот е доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г. на стойност 1873,64 лв. и е осъществявана услуга дялово разпределение за периода от 01.04.2020 г. до 30.4.2022 г., за която не е заплатено дължимото възнаграждение в размер на 44,64 лв. Претендира и заплащането на обезщетение за забава съответно в размер на 252,85 лв.

върху главницата за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 20.04.2023 г., и обезщетение за забава в размер на 9,00 лв. върху дължимата главница за дялово разпределение за периода 15.06.2020 г. до 20.04.2023 г., както и законната лихва върху главниците от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 09.05.2023 г. до окончателното ѝ погасяване.

Ответникът Б. С. Б. в срока по чл. 131 от ГПК е подал отговор на исковата молба, в който оспорва иска с доводи, че не е налице облигационна връзка между страните, както и че не е единствено собственик на процесния имот, доколкото към момента на придобиването му е бил в брак. Оспорва да е доставено претендираното количество топлинна енергия. Релевира възражение за изтекла в негова полза погасителна давност. Моли за отхвърляне на предявените искове.

Конституираното по реда на чл. 219, ал. 1 ГПК трето лице-помагач на страната на ищеца „Техем Сървис“ ЕООД изразява становище, че дяловото разпределение за абоната е извършвано в съответствие с всички действащи през процесния период нормативни актове.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е представен Нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчуждения недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № 1, том I, нот. дело № 1/1996 г., видно от който на 19.01.1996 г. ответникът Б. С. Б. е признат собственик недвижим имот, представляващ Апартамент № 38, находящ се в *****

Видно от приложеното по делото Удостоверение за граждански брат на Димитровски народен съвет, ответникът е сключил граждански брак на 09.02.1077 г. с ***** Чолакова.

От представените по делото Препис-извлечение от акт за смърт на Столична община – район „Люлин“ и удостоверение за наследници № ****/15.08.2019 г. се установява, че съпругата на ответника ***** Б.а е починала на 05.08.2019 г. и е оставила за наследници – съпруга си и ответник в настоящото производство - Б. С. Б. и племенниците ****, ***** и *****

Представените е Договор № ****/03.10.2002 г. между етажните собственици на сграда, находяща се на адрес: **** и „***** за извършване от последното на индивидуално разпределение на топлинна енергия по апартаменти, съгласно системата за индивидуално измерване, за сключването на който е взето решение от общото събрание на етажната собственост на 26.08.2002 г., Договор № *****, сключен между ищеца и „Техем Сървисис“ ЕООД за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия между потребителите в сгради етажна собственост.

От представеното удостоверение за актуално състояние на „***** се установява, че същото е пренаименовано на „Иста България“ ЕООД, а от представения договор за прехвърляне на дружествени дялове се установява, че дяловете на „Иста България“ ЕООД са прехвърлени на „Техем Енердж Сървисис ГмбХ., регистрирано в Германия.

По делото са представени съобщение към фактура № **** от 31.07.2020 г., съобщение към фактура № ***** от 31.07.2021 г. и съобщение към фактура № **** от 31.07.2022 г., извлечение от счетоводната сметка на ищеца, както и изравнителни сметки, изготвени от ТЛП, документ за извършен главен отчет за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., протокол за неосигурен достъп от 22.04.2021 г. и протокол за неосигурен достъп от 31.05.2022 г.

Представени са общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ АД на потребителите в гр. София.

Според заключението на вещото лице М. А. Т. по допуснатата съдебно-техническата експертиза, което съдът приема като обективно, безпристрастно и компетентно дадено, сумите за топлинна енергия за имота са били начисление в съответствие с изискванията на действащата нормативна уредба – Наредба № 16-334, изменена от 01.06.2014 г. и Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. Дяловото

разпределение е извършвано от „Техем Сървисис“ ЕООД след преобразуването на „Иста България“ ЕООД. Според главните отчети и изравнителните сметки на ФДР процесната сграда не ползва топлинна енергия за отопление, а само битово гореща вода. Топлинната енергия за битово гореща вода се начислява според показанията на 2 бр. водомери. За периода 2019 г./2020 г. абонатът е осигурил достъп за отчет на водомерите, като има издаден главен отчет. За периода 2020 г./2021 г. и 2021 г./2022 г. абонатът не е осигурил достъп за отчет, поради което за тези периоди е начислявано служебно количество топлинна енергия за БГВ на база „брой лица“ по 140 л. на денонощие за 1 бр. потребител. Вещото лице е установило, че общите топломери, въз основа на които е отчитана топлинната енергия са преминавали периодична проверка в законоустановените срокове и същите са били изправни. От заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че стойността на начислената от ищеца топлинна енергия за процесния период е в размер на 1886,94 лева.

Според заключението на вещото лице И. Н. Г. по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което съдът приема като обективно, безпристрастно и компетентно дадено, начислените суми за процесния период по прогнозни данни са 1307,68 лв., а след годишното отчитане и изравнението от ФДР, както и след издадените кредитни известия от промяна в цената – 1873,64 лв. Вещото лице е изчислило размера на законната лихва, считано от датата на изпадане на ответника в забава до 20.04.2023 г. – 259,40 лв. Размерът на главницата за предоставена услуга дялово разпределение от 01.04.2020 г. до 30.04.2022 г. е 44,64 лв., а законната лихва върху тази сума за периода 15.06.2020 г. – 20.04.2023 г. е в размер на 8,44 лв. Вещото лице е изчислило и дължимата сума за топлинна енергия само за периода 01.01.2020г. – 30.04.2022 г., която е в размер на 1671,42 лв., а дължимата лихва за периода 15.09.2020 г. – 20.04.2023 г. е в размер на 195,87 лв. Вещото лице е установило, че процесните суми не са заплатени от ответника.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдяните количества и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и, че за процесния период е извършвана услугата „дялово разпределение“, както и дължимата цена. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

Според нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите. Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. С оглед на тези норми следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия по силата на закона, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти. С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т. 1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, какъвто обаче не е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на

топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Горейзложеното се отнася и за редакциите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ преди ДВ, бр. 54 от 2012 г., визиращи като страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия потребителите на топлинна енергия за битови нужди.

Предвид изложеното и като съобрази представените по делото писмени доказателства (Нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчуждения недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ (отм.) № 1, том I, нот. дело № 1/1996 г.) може да се направи обоснован извод, че ответникът е бил собственик на имота през процесния период. Съдът съобрази, че ответникът е придобил имота въз основа на Заповед № РД-41/1984/02.11.1984 г. на председателя на ИК на СНС като обезщетение за отчужден негов имот по реда на ЗТСУ. В процесната хипотеза придобитият като обезщетение недвижим имот за отчужден на единия съпруг имот, имотът е лична индивидуална собственост на отчуждения собственик и същият не представлява съпружеска имуществена общност. В този смисъл последователната трайно установена съдебна практика (ПП № 5 от 31.10.1972 г. на Върховния съд, Р № 348/22.06.2009г. по гр.д.№ 2212/2012г. II гр.о., Решение № 415/2012г. по гр.д.№ 231/2012г. I гр.о., Решение № 549/30.06.2010г. по гр.д.№ 3218/2008г. I гр.о. на ВКС) приема, че когато срещу отчужден индивидуален имот на единия съпруг бъде отстъпен в обезщетение недвижим имот, макар това да е станало по време на брака, собствеността на отстъпения имот не се включва в съпружеската имуществена общност, тъй като липсва принос от другия съпруг. Всички действали семейни кодекси до сега изискват съвместен принос за възникване на съпружеска имуществена общност при възмездно придобиване на вещни права по време на брака, като въвеждат презумпцията, че той се предполага до доказване на противното. Презумпцията на чл. 19, ал.3 от СК от 1985г. /сега чл. 21, ал.3 от новия СК/ обаче е оборима. Приносът е изключен когато вещите и вещните права са придобити по време на брака, но със средства, или права, придобити по дарение, наследство, или с друго лично имущество по смисъла на чл. 20 от СК (отм.), респективно чл. 22 от действащия СК. Когато стойността на дадения в обезщетение имот е покрита изцяло от стойността на отчуждения имот другият съпруг няма принос в придобиването, поради което върху получения като обезщетение имот не възниква съпружеска общност. В този случай е без значение момента на придобиване на правото на собственост. Констативният нотариален акт, който се издава на основание чл. 134, ал.4 ЗТСУ (отм.) не създава права, а само констатира притежанието на такива. Вещно действие има предхождащата го заповед по чл. 100 от ЗТСУ (отм.), с която се предоставя недвижим имот като обезщетение. Съпругът, от който не е отчужден недвижим имот може да придобие права от дадения в обезщетение имот, чиято стойност се покрива изцяло от стойността на отчуждения имот само при условията и при спазване на формата, предвидени в чл. 102 ЗТСУ (отм.). Щом съпругът, от който не е отчуждаван имот не фигурира в заповедта, с която е даден в обезщетение на другия съпруг за отчужден от него негов личен имот или няма прехвърляне на правото за обезщетение по реда на чл. 102 ЗТСУ (отм.), върху получения в обезщетение имот не възниква съпружеска имуществена общност и издаването на констативен нотариален акт не може да създаде права. В този смисъл е Решение № 145/27.06.2013 г. по гр.д. № 1352/2012 г. на ВКС. Предвид изложеното и доколкото по делото не са събрани доказателства за прехвърляне на правата на ответника на съпруга, което според чл. 102, ал. ЗТСУ (отм.) се извършва в писмена форма с нотариално заверени подписи на страните, следва да се приеме, че процесният имот е индивидуална собственост на ответника и неговата съпруга не е придобила права във връзка със сключения между тях граждански брак.

Следователно може да се обоснове извод, че ответникът има качеството „потребител“ на топлинна енергия, като собственик на процесния имот и между страните е налице валидно облигационно правоотношение.

Съдържанието на установеното между страните правоотношение е уредено от Общите условия /ОУ/ на топлопреносното предприятие, одобрени от Комисията за

енергийно и водно регулиране и действащи през процесния период. На съда му е служебно известно, че Общите условия на ищцовото дружество са публикувани и са влезли в сила, а и към исковата молба са представени доказателства в тази насока. Общите условия обвързват ответника дори и без да са приети изрично съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ, доколкото не се твърди и не се установява изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ - няма твърдения да е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ. Следователно се налага извод, че между ответника и ищеца съществува облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, по силата на което за ищеца „Топлофикация София“ ЕАД е налице задължение да доставя в топлоснабден обект топлинна енергия, а за ответника е налице задължение да заплаща нейната цена, в качеството му на потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на параграф 1, т.42 от ДР на Закона за енергетиката. С Тълкувателно решение № 2/2016 г., постановено по тълкувателно дело № 2/2016 г. по описа на ОСГК на ВКС е посочено, че за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на разпоредбата на чл. 62 във връзка с пар. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на потребителите.

Съгласно чл. 142, ал. 2 ЗЕ топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите. Разпоредбата на чл. 145 ЗЕ посочва, че топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. Топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, и топлинната енергия за отопление на общите части при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя като разлика между топлинната енергия за отопление на сградата и топлинната енергия за отопление на имотите, след което се разпределя между всички клиенти пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти.

Действащата през процесния период нормативна уредба на чл. 155, ал. 1 ЗЕ предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация.

В случая въз основа на неоспореното от страните заключението по съдебно-техническата експертиза беше доказано, че за процесния период в имота на ответника е доставена топлинна енергия само за битово гореща водна на стойност 1886,94 лв. Съдът съобрази също така, че констатираното от вещото лице по СТЕ обстоятелство, че за периода 2019 г./2020 г. абонатът е осигурил достъп и начислената за този период топлинна енергия за БГВ е на база реален отчет, както и наличието на основания за служебно начисляване на топлинна енергия за БГВ за периодите 2020г./2021 г. и 2021 г./2022 г. се подкрепят от представените от третото лице – помагач „Техем Сървисис“ ЕООД документ за главен отчет, както и протоколи за неосигурен достъп, в които е посочен и процесният апартамент. Същевременно вещото лице е установило, че при изчисляване на доставеното количество топлинна енергия и неговата цена са съобразени нормативните изисквания и изчислението на вещото лице съвпада с отразеното в изравнителните сметки на ФДР, а общите топломери са били изправни. Същевременно от неоспореното заключение на ССЧЕ се установи, че начислените суми за доставена топлинна енергия за процесния период не са платени.

По наведеното възражение за изтекла погасителна давност, съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор,

чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 09.05.2023 г. При изчисляването на тригодишната давност следва да се вземе предвид нейното спиране за 70 дни за периода 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. по силата на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, по отношение на вземанията на ищеца, които са били изискуеми в този момент.

Съгласно 33, ал. 2 от Общи условия на ищеца, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Предвид изложеното вземането за доставена топлинна енергия за м. декември 2019 г. е станало изискуеми съответно на 14.02.2020 г., като отчитайки времето, през което давността е била спряна по силата на закона, то следва че давността за същото към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение е била изтекла, поради което вземането е погасено по давност, както и всички по-стари вземания.

По отношение на вземането за м.01.2020 г., същото е станало изискуемо на 16.03.2020 г., като давностния срок изтича на 25.05.2023 г., но с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 09.05.2023 г. давността е прекъсната. Следователно вземанията на ищеца за доставена топлинна енергия за периода от 01.01.2020 г. до 30.04.2022 г. не са погасени по давност. Съгласно заключението на ССЧЕ дължимите и неплатени суми за доставена топлинна енергия за периода от 01.01.2020 г. до 30.04.2022 г. е в размер на 1671,42 лв., до който размер се явява основателна исковата претенция, а за горницата до пълния предявен размер искът подлежи на отхвърляне.

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия съдът изходи от разпоредбата на чл. 33, ал. 2 от Общите условия, съгласно който клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал. 4 ако не платят задълженията си след тази дата дължат обезщетение за забава в размер на законната лихва. Съгласно, чл. 33, ал. 4 от ОУ продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2., т.е. за реално потребеното количество топлинна енергия след годишното отчитане и издаването на обща фактура за отчетния период. Предвид горния извод на съда за частична основателност на претенцията за главница за топлинна енергия, основателна се явява и претенцията за обезщетение за забава само върху основателната част от главница, която съгласно заключението на ССЧЕ за периода от 15.09.2020 г. до 20.04.2023 г. е в размер на 195,87 лв., до който размер се явява основателна исковата претенция на ищеца, а в останалата част до пълния предявен размер от 252,85 лв. подлежи на отхвърляне.

По иска за дължимото възнаграждение за услугата дялово разпределение, съдът намира, че съгласно чл. 36 от сега действащите ОУ и чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Съгласно представения по делото

договор между етажните собственици и топлинният счетоводител, потребителите дължат абонаментна цена за отчитане на показанията на индикатора за разпределение на разхода за отопление, водомери за топла вода, поддръжка на монтираните уреди и изготвяне на обща и индивидуална сметка. По делото беше доказано, че избраното от етажната собственост дружество за извършване на дялово разпределение е част от „Техем Сървисис“ ЕООД, а от заключението на СТЕ се доказва, че именно това дружество е извършвало дяловото разпределение. От представените по делото писмени доказателства и прието заключение по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза се установи, че за периода 01.04.2020 г. – 30.04.2022 г. за процесния имот са начислени суми за извършена услуга дялово разпределение в общ размер на 44,64 лв., или по 1,79 лв. на месец. Именно за този размер е предявена претенцията на ищеца, поради което искът се явява изцяло основателна.

По отношение на претенцията за обезщетение за забава върху цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, въпреки изричните указания на съда в тази насока, поради което акцесорната претенция и в тази част се явява неоснователна.

По разноските:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноси в заповедното производство съразмерно уважената част от исковата претенция. В заповедното производство ищецът е сторил разноси в размер 43,60 лева - заплатена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева, определено от съда съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото). Съобразно уважената част от иска на ищеца следва да се присъди съответна част от сторените в заповедното производство разноси, а именно сумата от 82,08 лв. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноси в исковото производство, съобразно уважената част от исковите. Същият е сторил разноси в размер 91,46 лв. държавна такса, 400 лв. депозит за вещо лице по СТЕ, 350 лв. депозит за вещо лице по ССЧЕ и юрисконсултско възнаграждение определено от съда в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото. От тях съобразно уважената част на иска следва да се присъди съответна част, а именно сумата от 825,25 лв.

Ответникът на основание чл. 78, ал. 3 ГПК също има право на разноси за исковото производство, съобразно отхвърлената част на предявените искове. Същият е

сторил разноси в размер на 600 лв. за реално заплатено адвокатско възнаграждение, от които съобразно отхвърлената част на предявените искове, в тежест на ищеца следва да се присъди сумата от 73,81 лв. В хипотезата на развилото се исково производство, в рамките на което е осъществена защитата на ответника и са разгледани възраженията му срещу предявения иск, липсва основание за начисляване на още едно адвокатско възнаграждение в заповедното производство, защита на длъжника по което се изчерпва с подаването на възражение по утвърден образец, за което не се изисква да бъде мотивирано.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Топлофикация София” ЕАД по реда на чл. 422 ГПК искове с **правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Б. С. Б., ЕГН *****, с адрес: **** ДЪЛЖИ НА „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец” № 23Б сумата 1671,42 лв. дължима главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.01.2020 г. до 30.04.2022 г. за имот с адрес: ****, аб. № 245529, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 09.05.2023 г. до окончателното ѝ погасяване, 195,87 лв. обезщетение за забава върху дължимата главница за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 20.04.2023 г. и 44,64 лв. неплатена цена на услуга дялово разпределение за периода от 01.04.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 09.05.2023 г. до окончателното ѝ погасяване, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 23.05.2023 г. по ч.гр.д.№ 24422/2023 г. по описа на СРС, 157 с-в., като ОТХВЪРЛЯ предявените искове за горницата над 1671,42 лв. до пълния предявен размер 1873,64 лева главница за топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. до 31.12.2019 г., за горницата над 195,87 лв. до пълния предявен размер от 252,85 лв. обезщетение за забава за периода от 15.09.2020 г. до 20.04.2023 г. и за сумата 9,00 лв. обезщетение за забава върху дължимата главница за дялово разпределение за периода от 15.06.2020 г. до 20.04.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 23.05.2023 г. по ч.гр.д.№ 24422/2023 г. по описа на СРС, 157 с-в., КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ.**

ОСЪЖДА Б. С. Б., ЕГН ***, с адрес: **** ДА ЗАПЛАТИ НА „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец” № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 82,08 лв. – разноси в заповедното производство, както и сумата от 825,25 лв. – разноси в исковото производство.**

ОСЪЖДА „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец” № 23Б ДА ЗАПЛАТИ НА Б. С. Б., ЕГН ***, с адрес: ****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 73,81 лв. – разноси за адвокатско възнаграждение в исковото производство.**

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца „Топлофикация София” ЕАД – „Техем Сървисис“ ЕООД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____